

кучето го задържали въ килера преди заминаването на свещеника за църква.

Но кучето не се оставило дълго време да го заключватъ. Следъ три-четири недѣлни празници то запомнило, кой день е недѣленъ по разни приготовления, и още сжбота-вечеръта изчезвало отъ кжщи. Въ недѣля сутринъта си идвало, и богомолцитѣ виждали, какъ кучето отново придружава свещеника имъ къмъ църква. И кучето на свещеника никога не погрѣшавало: нито единъ пжтъ не се случило вмѣсто въ сжбота да избѣга въ петъкъ или четвъртъкъ.

Чудна е и паметъта на слоноветѣ.

Въ едно английско научно списание е описанъ следния случай. Слонъ пренасялъ товаръ. По пжтя помирисалъ тигрови следи, уплашилъ се и побѣгналъ въ гората. Слонътъ изчезналъ безследно. Минало година и половина. Предишниятъ водачъ на този слонъ го позналъ въ една група диви слонове, които били заградени презъ време на единъ ловъ. Слонътъ билъ подивѣлъ. И щомъ ловцитѣ се опитали да го доближатъ, той страшно въртѣлъ хобота си и ималъ свирепъ изгледъ като дивитѣ негови побратими. Тогава стариятъ водачъ възседналъ единъ питомень слонъ, отишълъ при подивѣлия, хваналъ го за ухото, както правилъ по-рано, и му заповѣдалъ да легне. Щомъ слонътъ чулъ тази позната нему заповѣдь, съпротивата му изчезнала: легналъ и изпълнилъ всичко, каквото искалъ водачътъ.

Подобенъ случай е наблюдаванъ и при другъ слонъ, който билъ избѣгалъ и прекаралъ въ диво състояние петнадесетъ години. Когато билъ отново хванатъ, той си спомнилъ думитѣ на раз-